

زحمتکشان افغانستان، آوارگان در بدر جهان

زحمتکشان در تمام جهان آوارگان در بدر هستند. هر سال بر تعداد آوارگان زحمتکش در جهان افزوده می شود. در سال ۲۰۱۲ تعداد زحمتکشانی که از کشورهای شان آواره شده اند به بیشتر از هفت میلیون تن رسید. زحمتکشان افغانستان بیشترین کسانی هستند که آواره می شوند.

بر اساس گزارش کمیشنری سازمان ملل متحد در امور مهاجرین در هر چهار مهاجر جهان یکی آن افغان است و این نشان می دهد که مهاجران افغان که اکثریت مطلق آن زحمتکشان کشور ما هستند، بیشترین آوارگان جهان را می سازند. ۹۵ درصد مهاجران افغان به خاطر کار و کارگری و دهقانی در کشورهای پاکستان و ایران زندگی می کنند.

در سال ۲۰۱۲ میلادی، ۵۵ درصد مهاجران مربوط به افغانستان، سومالی، عراق، سودان و سوریه بودند که ۸۱ درصد آن به کشورهای غربی پناهنده شده اند. تعداد

پناهندگان یا مهاجران نسبت به ده سال گذشته ۱۱ فیصد زیاد شده است که علت آن کشتار زحمتکشان در کشورهای افغانستان، سومالی، عراق، سودان و سوریه است. خارجی ها در این کشورها بی وقفه خانه های زحمتکشان را بمبار می کنند، بر زمین آنان بم می ریزند، کودکان آنها را می کشند و بر عروسی خانواده های شان بمباری می کنند؛ فساد و تفاوت بسیار زیاد مین فقیر و پولدار و بیکاری و افزایش قیمت های مواد غذایی و کرایه خانه و پول دوا، همه سبب شده اند که زحمتکشان از کشورهای خود فرار کنند و به خاطر لقمه نان به کشورهای بروند که با آن هیچ آشنایی ندارند و سالها باید منتظر بمانند تا حداقل به حیث انسان دوم پذیرفته شوند.

افغانستان مثلی که به حیث کشور ناامن ریکارد قایم کرده است، در بیشترین مهاجر نیز ریکارد اول را بدست آورده است. همین اکنون بیشترین مهاجر جهان را

افغانستان تشکیل می دهد. مهاجران افغانستان در کشورهای پاکستان و ایران در وضعیت بسیار بد زندگی می کنند. دولت آخوندی ایران که دشمن زحمتکشان است، کارگران افغان را توهین و تحقیر می کند، با رویه ضد انسانی آنها را از بلند منزل ها پائین می اندازند، به اعتیاد سوق می دهند و به نام قاچاقبر اعدام میکند. دولت ضد مردمی پاکستان هم افغان ها را آزار و اذیت داده خانه های گلین شان را در کمپ ها ویران می کند. علت این همه مهاجرت، مثلی که گفته شد حاکمیت تفنگ خارجی در کشور ماست. تا که این تفنگ سینه زحمتکشان را هدف قرار می دهد، تا که دولت افغانستان که با پول خارجی های بم ریز حکومت می چلانند، تا که طالبان انتخار و سر می برند، زحمتکشان نه تنها روی خوشیختی را دیده نمی توانند، بلکه همان مهاجران در بدر و سرگردانی می مانند، که همین اکنون هستند.

بهر نیو بم اچونکو، د کونړیانو د وژلو تر څنگ د

هغوې ځمکې هم ولکه کړي دي

د کنړ ولایت په سرکانو، خاص کونړ، غازی آباد، نارې او برکنایې کې داسې ځمکې او کورونه شته دي چې د امریکایی او نورو بهرنیو بم اچونکو سرتیرو لخوا ولکه شوی دي. د دې ځمکو ځینې برخې امریکایی سرتیرو د سیمې په پریښودلو سره د اوسني دولت پوځ ته ورکړلي دي، حال دا چې دا ځمکې د خلکو هغه ځمکې دي چې باید په کې دهقاني او بزگري وکړي.

کونړیانو، چې اکثریت یې بیوزله زیار کښه انسانان دي، له هغه ورځ چې خارجیان د بم او طیارې، د توپک او مرمی او د هتکړیو سره افغانستان ته راغلي او هره ورځ پر خلکو بمونه غورځوي، بنده ورځ نه ده لیدلې. په دې ولایت کې تر اوسه پوري امریکایانو خو ډله ایزه بیرحمانه او ظالمانه وژني کړي او ډیر شمیر ماشومان یې د خپلو

توغندیو او بمونو ښکار کړي دي. د دې وژلو او ځورولو تر څنگ، امریکایی پوځیانو د کونړیانو ځمکې هم نیولې او په کې یې پوځي مرکزونه جوړ کړي دي. امریکایانو یوازې د څو مودې لپاره دوی ته ډیرې کمې پیسې د «کرایه» په نام ورکولې خو څو کاله کیري چې دا «کرایه» یې هم نه ده ورکړې او په یو ډول زور د دوی ځمکې د خپلو کرغیږنو هدفونو لپاره کاروي.

د کونړ د نارې ولسوالۍ اوسیدونکی، نوراحمد، رسنیو ته ويلي دي چې «پنځه سوه کاپې له دې امله بی کوره دي چې د استوگنې کورونه او ځمکې ترې پاتې دي او هلته پوځي تاسیسات په کې جوړ شوي دي». کونړیان وايي چې امریکایانو د خلکو د کور او کلي منځ کې پوځي ځایونه جوړ کړي چې د خلکو امنیت یې له گواښ

متقاعدین، ځپل شوي زیار کښان چې په

بیوزلۍ کې ژوند کوي

چې د همدې ۲ زره افغانیو سره ژوند وکړي، په داسې حال کې چې گرانې او قیمتي دومره ډیره ده چې د یوې ډوډۍ قیمت لس افغانی دی. که چیرې د دې مامور کورنۍ پنځه تنه غړي ولري نو یوازې د یو میاشتي وچې ډوډۍ مصرف یې ۲۰۰۰ افغانی کیري. دا د یو ټیټ رتبه متقاعد مامور ژوند دی. څلویښت کاله د هغه انرژي او توان مختلفو دولتونو د خپلو گټو او د شتمنو د اداري سیستم د چلولو لپاره کارولې دي، څلویښت کاله هغه د چارواکو سپکې سپورې اوریدلي، توهین او سپکاوی یې شوی، وهل شوی، رټل شوی، کسر معاش شوی، تبدیل شوی، او اوس باید په ۲۰۰۰ افغانیو سره ژوند وکړي. د دولت ټیټ رتبه مامورین د زیار کښانو له ډلې څخه دي (۳) مخ

دا وخت په افغانستان کې ۱۳۰ زره متقاعدین ژوند کوي. دې متقاعدینو په بیلابیلو دولتونو کې نژدې ۴۰ کاله کار کړی دی. په مختلفو دولتونو او مختلفو سیاسي نظامونو کې دوی ځپل شوي، گواښل شوي، تبدیل شوي، منفک شوي؛ کله د «داودي» په نامه ځورول شوي، کله د «خلقي» او «پرچمي» په نامه، کله هم د «مجاهد» او کله هم د «طالب» او په تیرو دولسو کالو کې واسطې، فساد، «رفورم» او «تقیص» دوی قرباني کړي دي. یو ټیټ رتبه دولتي مامور چې انرژي او توان یې څلویښت کاله د دولتونو لخوا کارول شوی او زیښل شوی، اوس په کال کې یوازې له شلو تر پنځه ویشت زره افغانی د تقاعد حق اخلي چې په میاشت کې څه باندې ۲۰۰۰ افغانی جوړیږي. دا متقاعد مامور ناچاره دي

خلکو امنیت یې له گواښ (۳) مخ

انگریزان، هلمندی زیار کسان وژني او بیا د هغوي پر وینې ملنډې وهي

حساب څخه وژغورل شي، خو داسې یوڅه امکان نلري.

کله چې یوازې انگریزان په هلمند کې د ۲۸۳۳ پېښو مسوولیت په پنځو کالو کې په غاړه اخلي، نو په دغه ولایت کې میشت امریکایي او ډنمارکي سرتیرو به څومره جانیونه تر سره کړي وي. که د انگریزانو ۲۸۳۳ له جنایت ډکې پېښې په پنځو کالو تقسیم کړو نو هر کال یې په دغه ولایت کې څه باندې ۵۶۶ جانیونه تر سره کړي دي، یعنې هره ورځ څه باندې یونیم جنایت.

دا په خپله ښکاره کوي چې افغانستان په تیرو دولسو کالو کې د «دموکراسۍ» په ځای، د وژنې او جنايتونو وطن ګرځیدلی، هغه وطن چې په کې زیار کسان وژل کېږي او بیا یې وینه په پوښو او ډالرو تلل کېږي.

دردونو ملنډې ووهي، د هغوي دردونه او رنځونه وپيري، نه امریکانه بریتانیا او نه هم نور ناټويي هیوادونه. درد، درد دی او هغه وخت رغیدلی شي چې چا چې درد رسولی په ګونډو کړای شي.

زمونږ وطن د بهرنیانو لخوا بمبارېږي، هلمندیان د دې بمباریو د قرباني یوه برخه او له بده مرغه غمجنه برخه ده. هلمندي بیوزله ولس څه باندې دولس کاله کیږي چې د بهرنیو ستمګرو سرتیرو تر موزو لاندې خپل کیږي، ماشوم، میرمن، خور، ورور، پلار، اکا، ماما، ترور او لمسی یې وژل کیږي، ټپي کیږي او خټینه جونګړه یې سوځول کیږي، د دهقان درمند ته یې اور اچول کیږي او د ډاکټر او انجنیر سر یې پرې کیږي او له دې جنايتونو سره ستمګران فکر کوي چې د څو پوښو یا ډالرو په وړ کولو سره به د دردمنو ولسونو له

لګښتونو له مخې ښه ارزولی شوو. د بریتانیا سرتیري د امریکا او د ناټو هیوادونو د نورو سرتیرو په شان بیرحمة، ظالمة او وینه تویونکي سرتیري دي چې له هېڅ ډول جنایت او ستم څخه ډډه نکوي.

د بریتانیا دولت له یوې خوا بیوزله هلمندیان وژني، کورونه یې ویجاړوي، درمنډونه یې سوځي، په بمباریو کې ټپي کوي، ځوروي او شکنجه کوي او له دې ټولو وروسته د هغوي پر دردونو، کړاونو او رنځونو ملنډې وهي او داسې فکر کوي چې ګټې د ولس درد او زخم، ټپ او رنځ، وینه او غم کولای شي په پوښو وپيري.

دا درسته ده چې د افغانستان خلک او په تیره بیا هلمندیان په بیوزلی او تنګلاسی کې ژوند کوي، خو هیڅوک نشي کولای د هغوي پر رنځونو او

بریتانیا وایي چې د ۲۰۰۸ زیږدیز کال څخه د ۲۰۱۳ میلادي کال د می تر ۳۱ مې پورې یې څه باندې درې نیم میلیونه پوښه په هلمند کې زیانمنو خلکو ته ورکړي دي. د لندن د آی ټي وي تلویزیون د راپور سره سم د بریتانیا دفاع وزیر اندریو رابتن ویلي دي چې دا پیسې د ۲۸۳۳ پېښو د تاوان وړ کولو لپاره هلمندیانو ته ورکړل شوي دي. په دې پېښو کې وژنه، کور سوځونه، کور ویجاړونه، درمند سوځونه، ټپي کیدنه او داسې نور جنايتونه شامل دي.

په داسې حال کې چې بریتانیا د افغانستان په ښکیلاکي جګړه کې تر دمګړي ۳۷ میلیارده پوښه لګولي دي، په بې شرمې اعلان کوي چې د زیانمنو خلکو لپاره یې تاوان ورکړی دی. د دې جنايتکاره دولت د جنايتونو او خیانتونو کچه د ښکیلاکي او لوټمارې جګړې د

افغانستان نا امن ترین کشور جهان؛ نا امن برای زحمتکشان و امن برای غارتگران!

کوچی ها، انسان های ستمدیده و زحمتکش

آمار تخمینی نشان میدهد که بیش از پنج میلیون تن از مردم زحمتکش و ستمدیده ما را کوچی ها تشکیل میدهند. کوچی ها تاریخ بسیار طولانی در افغانستان دارند که اکثریت مردم ما با این نام آشنایی دارند. طوری که در اشعار پشوتو (لندی) نیز دیده میشود، کوچی ها در کشور ما زندگی بسیار طولانی دارند که با تغییر آب و هوا، خانه هایشان را تغییر میدهند، اینها در آغاز بهار از مناطق گرم سیر به مناطق سرد سیر جهت دریافت چراگاه ها و علف زار های خوب برای گوسفندان و مواسی خویش کوچ میکنند، برای انتقال تمام لوازم و سامان آلات خویش از چارپایان مانند شتر و مرکب استفاده نموده، شب و روز پیاده روی میکنند مسافه های طولانی را طی می کنند تا به چراگاه ها و علفزار های جدید دست یابند.

بوجود مشکلات متعدد مانند نبود آب آشامیدنی صحی، مرضی های گوناگون و نبود داکتر و دوا، عدم دسترسی اطفال به مکتب، وجود سرپناه های ابتدایی برای زندگی وغیره... مشکل عمده شان عدم دسترسی به علفزار های

ص(۳)

غارتگران نیستند، بلکه زحمتکشان کشور ما هستند که با دهقان هستند یا کارگر هستند یا معلم و داکتر و کسبگر و استاد کار.

در جنگ دوازده ساله که به خاطر منافع امریکا، همان منافع چور و چپاول جهان، براه انداخته شده است، بیشترین قربانی این جنگ نه سرمایه داران و فابریکه داران و شرکت داران و زمینداران و شهرک داران بوده، بلکه دهقانان، کارگران، معلمان، داکتران، موچی ها، آهنگران، نانوایان و سائر زحمتکشان کشور ما بوده است که با بیرحمی بوسیله امریکایی ها و ناتو و طالبان و حزب اسلامی و نیروهای دولتی کشته شده اند.

افغانستان وقتی به کشوری با امن و آرام برای زحمتکشان تبدیل می شود که زحمتکشان دست در دست یکدیگر، فریب ثروتمندان و غارتگران را نخورند و با اتفاق و اتحاد برای زندگی آرام و آسوده تلاش کنند.

★

۲۷۵۴ تن در جنگی که بخاطر منافع غارتگران امریکا براه افتاده است کشته و ۴۸۵۰ تن دیگر زخمی شده اند.

اما فاجعه کشتار زحمتکشان با شدت و بیرحمی ادامه دارد. بر اساس آمار سازمان ملل متحد، در پنج ماه اول سال ۲۰۱۳ میلادی ۲۵۰۰ تن کشته شده اند که این آمار افزایش ۲۴ درصدی کشتار زحمتکشان را در افغانستان نسبت به سال گذشته نشان می دهد.

افغانستان واقعا نا امن ترین کشور جهان است، زیرا کشور ما در دست خارجی ها گرو شده است و هر روز بم های خارجی ها که در افغانستان از آنها بنام امریکا و ناتو یاد می کنند، مردم ما را می کشند. این کشور برای زحمتکشان نا امن است ولی برای سرمایه داران و دوستان امریکا و ناتو امن است. وقتی راپورها از کشتار افراد ملکی گپ می زنند، اکثریت مطلق این افراد ملکی، ثروتمندان و

انستیتوت بین المللی اقتصاد و صلح که در شهر نیویارک امریکا کار می کند، در آخرین گزارش تحقیقی خود افغانستان را ناامن ترین کشور جهان خوانده است. این انستیتوت بر وضعیت امنیتی ۱۶۲ کشور تحقیق کرده که از آنجمله افغانستان نا امن ترین کشور جهان می باشد. پس از افغانستان، کشورهای سوریه، سومالیای عراق، سودان و پاکستان قرار دارند.

بر اساس تحقیق این انستیتوت، جهان در پنج سال گذشته بیشتر نا امن شده است. ناامنی و خشونت نسبت به پنج سال گذشته، پنجاه درصد افزایش داشته که در این میان بیشترین خشونت و ناامنی در افغانستان قید شده است. قبل از نشر این راپور، سازمان ملل متحد نیز آماري به نشر سپرد که در آن به خوبی می توان دید که چگونه کشتار زحمتکشان افغانستان با گذشت هر سال افزایش می یابد. بر اساس آمار این سازمان، در سال ۲۰۱۲ میلادی، در کشور ما

کشته و زخمی شدن تعدادی از هموطنان ما در نتیجه شاخ به شاخ شدن زمین خواران

غاصبین زمین در پی آنند تا صد ها هزار جریب زمین دیگر را ببلعند و از فروش این زمین ها به زندگی های افسانوی و پر عیش و نوش شان ادامه داده و با پول این زمین ها برایشان سلاح تهیه نمایند تا اگر روزی کسی در مورد زمین خود از این چپاولگران پرسد، نیست و نابودش کند. موضوع غصب ۲۷۰ هزار جریب زمین توسط الله گل مجاهد، جنرال ظاهر و برادر قسیم فهیم که یکدیگر شان را متهم به زمین خواری می نمایند و هر یکی از طریق رسانه ها کوشش می کنند تا طرف مقابل را متهم ساخته و خود را برائت دهد و این بعید نخواهد که دوطرف به تفاهم رسیده و به غایله خاتمه بخشند.

★

نماید، مخصوصاً در وضعیتی که با سرازیر شدن میلیارد ها دالر «کمک» خارجی ها قیمت زمین، خانه و جایداد به شکل سرسام آوری افزایش یافته است. چور و چپاول زمین های توده های زحمتکش و ستمدیده ما به شدت جریان داشته، قدرتمندان و مافیای زمین تلاش دارند تا زمین های بیشتری از مردم ما را تصاحب کنند، در حالیکه مردم ستمدیده و زحمتکش ما در وضعیت بسیار رقت بار و غیر انسانی در فصول مختلف سال مخصوصاً در زمستان زیر برف و باران های سنگین در زیر خیمه زندگی می کنند و هیچ سرپناهی ندارند تا شب و روز خود را بگذرانند.

کرزی، داوود امین (معاون قومندانی امنیه کابل)، ایوب سالنگی (قومندان امنیه کابل) و جنرال ظاهر ظاهر (رئیس تحقیقات جنائی کابل) کسانی هستند که میخواهند ۲۷۰ هزار جریب زمین را در منطقه ده سبز ولایت کابل غصب نمایند؛ در مقابل جنرال ظاهر ظاهر بر علاوه اینکه ادعای الله گل مجاهد را رد می نماید، می گوید که الله گل مجاهد در ترور، آدم ربایی، اختطاف و ده ها مورد بی قانونی دیگر همراه با برادرش جنت گل متهم اند.

آمار منتشره نشان میدهد که موضوع غصب زمین بسیار داغ بوده و هر زورمندی تلاش دارد تا زمین بیشتری را به تملک خود در آورده و اسناد جعلی و ساختگی برای آن آماده

پس از لشکرکشی خارجی ها و ایجاد دولت کابل به وسیله آنها، مسئله غصب زمین سر و صدا های بسیاری را به همراه داشته، چنانکه ارقام نشان میدهد نزدیک به یک و نیم میلیون جریب زمین توسط زورمندان، جنایت سالاران و فساد پیشه گان غصب گردیده است. این زمین خواری ها اکثراً با تهدید ها همراه بوده و بعضاً باعث کشته و زخمی شدن عده ای از هموطنان ستمدیده ما نیز گردیده است.

اخیراً در نتیجه کشمکش بر سر زمین، بین الله گل مجاهد یکی از اعضای پارلمان و حکومت کابل در ولسوالی ده سبز، ۷ تن کشته و بیش از ۱۰ تن دیگر زخم برداشتند. الله گل مجاهد ادعا دارد که برادر معاون اول

بهر نیو بم چونکو ...

سره مخامخ کپی او له همدی امله ولس زره نه بیه کوی چی بیرته خپلو کلیو ته ستانه شی. د امریکاییانو له یرغل سره سم، افغانستان د خپل تاریخ بدی

واکمن خارجیان او د هغوې افغان دوستان، د زیار کبسانو د آرامی او بنیرازی لپاره نه کار کوی او نه بی هم باید و کړي، هغوې غیر له رنځ او درد څخه ولس ته بل هیڅ څه نشي ور کولی.

★

شان د ظلم او ستم لاندې ژوند کوي، اوس دوی راپاخیدلي او خپلې شخصې ځمکې چې په کې پوځي ځایونه جوړ شوي، بیرته غواړي؛ خود دې زیار کبسانو دا غوښتنه په اوسني حالاتو کې پوره کیدای نشي، ځکه چې اوسني

ورځي پیل کړي. اوس د امریکایی او ناتویي بم چونکو تر څنګ بیلایل جنایتکاران پر خلکو ظلم او ستم کوي او د هغوې ځمکې او کورونه تالا کوي او په انتحاری بریدونو کې وژني. کونړیان هم د افغانستان د نورو خلکو په

متقاعدین، خپل ...

او هیڅوک نشي کولای چې هغوې د دې لپاره چې په دولتي ادارو کې کار کوي په دې نامه یا هغه نامه ورته او سپکاوی یې وکړي. دوی د دولتونو کړنلاره نه ټاکي او د یو عالم په وینا دوی سیاست گذاران نه دي، بلکې د یو

زیار کبسه انسانان یوځای هغه وخت هوساینې او آرامی ته رسیدلی شي چې زیار کبسان وکړای شي داسې یو دولت جوړ کړي چې د زیار کبسانو په چوپړ کې وي، هغه دولت چې د سرمایه دارانو او شتمنو پلوي کوي، په هیڅ توګه د متقاعدینو په ژوند کې بنسټوالی نشي راوستلی.

★

لارې ښارګوټي، کارخانې، تجارتونه او شرکتونه لري. متقاعدین په کال کې یوځل بانکونه ته څو خپل تقاعد واخلي، چې لیدل یې د هر با وجدانه انسان زړه دردوي. د افغانستان د زیار کبسانو ټولنیز انجمن متقاعد ټیټ رتبه مامورین د خپلې ډلې څخه گڼي او باور لري چې دا متقاعد

دولتي کارګر په بڼه داسې یو دولت ته خپله انرژي د معاش په بدل کې خرڅوي چې د شتمنو دولت گڼل کړي. د افغانستان د اکثریتو متقاعدینو اوسنی ژوند په بیوزلې کې تیریري، حال دا چې د دولت لوړ پوړي چارواکي هر یو یې د خپلو وروڼو یا خپلوانو او یا میرمنو او اندېوالانو له

کوچی ها، انسان ...

وافر برای مواشی شان میباشند و چراگاه های موجود هر روز از طرف دولتمردان، زورمندان و مافیای زمین غصب میشوند و یا به زور از آن ساحت اخراج گردیده و در آنجا از سوی پولداران و زورمندان شهرک ها آباد و اعمار می گردند. کوچی ها در افغانستان با وضعیت بسیار دشوار زندگی می کنند. در چهار

به چه تعداد در صحنه جنگ بند مانده و بی گناه کشته شده اند، هیچکس نمی داند که به چه تعداد کوچی ها به اثر خشکسالی، امراض ساری، آب غیر صحتی از بین رفته اند، هیچ کس نمی داند که به چه تعداد خانم های کوچی ها در وقت زایمان از بین رفته اند. در این میان عده ای با استفاده از نام کوچی ها به ثروت اندوزی می پردازند و اینها با تیکه داران قومی دیگر، میان آنها و برادران ستمدیده هزاره شان

★

زحمتکشان فقط با بازوی خود شان می توانند از هر نوع ستم رهایی پیدا کنند

باید به عهده داشته باشند. نیرو های مترقی، آزادیخواه و استقلال طلب که دست شان به خیانت و جنایت آغشته نباشند، میتوانند در همکاری نزدیک با زحمتکشان، چنین اتحادیه ها و انجمن های را سازماندهی نموده و اهداف کوتاه مدت زحمتکشان را که همانا شرایط آسان کار، کاهش ساعت کار، مزد مناسب، بیمه کار و غیره امکانات ابتدایی زندگی می باشند، آماده نمایند.

تا زمانیکه زحمتکشان کشور ما به آگاهی نرسند و در اتحادیه ها و انجمن ها و تشکل های واقعی متشکل نگردند، رسیدن به زندگی عاری از ستم طبقاتی، ستم ملی و مخصوصاً برای زنان زحمتکش ما ستم جنسیتی رهایی نمی یابند. راه رسیدن به تکیه گاه واقعی زحمتکشان، آگاهی است که با تشکل پذیری در اتحادیه ها و انجمن های واقعی میتوانند به آن دست یابند. **اکمل** ★

طبقات زحمتکش ما با تحمل رنج های بسیار، ستم طبقاتی و ستم ملی را با تمام وجود احساس می نمایند، البته زنان طبقات زحمتکش علاوه بر این ستم ها، باید ستم جنسیتی را نیز متحمل شوند. از همین خاطر زحمتکشان همیشه در جستجوی پیدا نمودن تکیه گاه مطمئن برای رهایی از استعمار و استبداد اند.

ایجاد اداراتی به نام کارگر و کارمند دولت از سوی قدرت حاکمه، برای آن است تا از خشم درونی زحمتکشان رهایی یابند، اما به هیچ عنوان چنین نهاد های نمی توانند فشار های وارده بر زحمتکشان را کاهش دهند، چراکه چنین نهاد های تحت اداره مستقیم طبقه حاکمه بوده و باید مطابق قوانین نافذ عمل نمایند.

یگانه تکیه گاه زحمتکشان در شرایط فعلی ایجاد اتحادیه ها و انجمن ها و تشکل های واقعی زحمتکشان اند که رهبری چنین نهاد های را خودشان

شده را باید با شدیدترین مجازات ها استقبال نماید.

زندان ها، نظارت خانه ها و سایر ادارات جزائی دولت های طبقات حاکمه پر است از زحمتکشان که جرم شان دستیابی به امکانات بهتر زندگی بوده اند، اگر گاهی اتفاقاً افرادی از طبقه حاکمه سر از زندان ها و نظارت خانه میسکنند، باید این اتفاقات را در رقابت درونی افراد بالاتر و قدرتمندتر دید نه چیزی دیگر. وضعیت طبقات زحمتکش در کشور های مستعمره که علاوه بر ستم طبقاتی، ستم ملی را نیز بر شانه میکشند، بسیار بدتر از کشور های مستقل اند. در ممالک مستعمره، طبقات زحمتکش نه تنها باید فشار مضاعف گرسنگی، فقر، بدبختی و فاصله طبقاتی را تحمل نمایند، بلکه باید جنایت و ظلم عساکر اشغالگر را که هر روز بر سر مراسم خوشی و غم آنها بمب میریزند را نیز به دوش بکشند.

هر طبقه برای رسیدن به خواست های طبقاتی خود، نیازمند تکیه گاهی اند که بتواند او را در این راه یاری برساند. طبقه پولدار برای حفاظت از ثروت و قدرت موجوده ای خود، به ارتش، پولیس، استخبارات، خلاصه به قوای سه گانه (مقننه، قضائیه و اجرائیه) روی می آورد. این طبقه تلاش دارد تا نه تنها خود را از خشم نهفته در درون طبقات زحمتکش و نادار با استفاده از قوای سه گانه محافظت نماید، بلکه برای تاراج هرچه بیشتر زحمتکشان، از این وسایل نیز استفاده نماید.

در مقابل طبقات زحمتکش که شامل کارگران، دهقانان، دستفروشان، اهل کسبه، پیشه وران، خرده مالکان و تمامی کسانی که با استفاده از نیروی کار خود شب و روز را می گذرانند و یا با حداقل وسایل دستداشته چرخ زندگی را به مشکل میچرخانند، نه تنها قوای سه گانه را در اختیار ندارد بلکه کوچکترین «تخطی» از قوانین وضع

برازیلی زیار کسبان د سرمایه دارانوپه ضد راپاخیدلی، مونوپه هم کولای شوو!

بیوزلی او د دولت د لوپو لگنبتونو او مالی فساد په وړاندې اعتراض کولی شي، که چیرې برازیلی ولس د خپل دولت د بی کیفیتو خدماتو او بیکارگۍ په وړاندې راپاخیدلی شي، که چیرې برازیلی ولس وړیا روغتیا او ښوونه او تعلیم غوښتلی شي او د سرمایه داری د گنبدگۍ په ضد لاریون کولای شي، واضح ده چې زموږ زیار کسبان هم دا کار کولای شي او د خپل حقونو د اخیستلو لپاره به یوه ورځ هرو مرو په پیوستون او اتفاق سره راپاخیرې او خپل حق به واخلي. **★**

دا اعتراض چې د جون میاشتې په لومړیو کې پیل شو، دمگړې د برازیل په سلو ښارونو کې دوام لري چې ویل کیږي یو میلیون خلک په دې اعتراضونو کې ګډون کړي دی او په تیرو شلو کالو کې دې ډول اعتراض ساری نه دی درلودلی. د برازیل دولت کله چې د یو میلیونو خلکو اعتراض ولید نو تصمیم ونيو چې خپله خبره بیرته واخلي او اعلان یې وکړ چې د بسونو د ټکونو قیمتونه به لوړ نکړي. د برازیلی ولسي یوځای اعتراض وښودله چې کله خلک او په تیره بیا زیار کسبان سره یو موټی او په اتحاد کې وي نو له کوچنیو غوښتونو څخه نیولی تر لوپو غوښتونو پورې کولای شي لاس ته راوړي.

که چیرې برازیلی ولس د خپلې

میلیون تنه، په تیره بیا زیار کسبه او بیوزله خلک د سرمایه دارانو په ضد کوڅو او سرکونونو او وټونو ته راوتلي دي تر څو له خپلو حقونو دفاع وکړي.

په برازیل کې د خلکو اعتراض هغه وخت شروع شو چې د برازیل دولت چې د سرمایه دارانو دولت دی اعلان وکړ چې د بسونو د ټکټ په بیه کې ۷ فیصده زیاتوالی راوړي. د دې تر څنګ د ۲۰۱۴ کال د فوټبال نړیوال کپ او همدا ډول د ۲۰۱۶ کال د المپیک لوبو لپاره په برازیل کې اوچتو لگښتونو او مصروفونو او مالی فساد د دې هیواد د خلکو غوسه راپارولې ده او له همدې امله یې په اعتراضونو کې شعار ورکاوه چې هغوي نړیوال کپ نه غواړي بلکې د خلکو لپاره وړیا تعلیم او روغتیا غواړي.

ویل کیږي چې بحران د سرمایه داری په ذات کې دی. دا وخت نړۍ په بحران کې ده. مانا دا چې کارگران او زیار کسبان باید د سرمایه دارانو او پانګوالانو لخوا لا لوټ او تالاشي او یا له کاره وویستل شي او یا هم دومره لوړه مالیه ورکړي چې سرمایه داري دولتونه ورباندې خپل پورونه او لگښتونه پری کړي.

همدا بحران سبب شوی چې په ډیرو هیوادونو کې د کارگرانو په شمول ډیر شمیر زیار کسبان اعتراضونه، مظاهرو او لاریونونه وکړي او د خپل حق غوښتنه وکړي. له امریکا نیولی تر یونان او اسپانیا پورې میلیونونه انسانان د سرمایه داری په ضد راپاخیدلي دي. اوس نوبت برازیل ته رسیدلی دی. په دغه هیواد کې هم نژدې یو

زیار

صاحب امتیاز:

انجمن اجتماعی زحمتکشان افغانستان

مدیر مسول: آقا حسن «آروین»

شماره تماس: ۰۷۰۵۱۷۱۸۳ / ۰۷۷۸۲۱۸۳۸۱

ایمیل: zyar.af@gmail.com

وب لاسی: www.zavarafg.blogspot.com

حساب بانکی بانک ملی: ۱۰۰۱۳۳۴۰۳۲۹۶۲